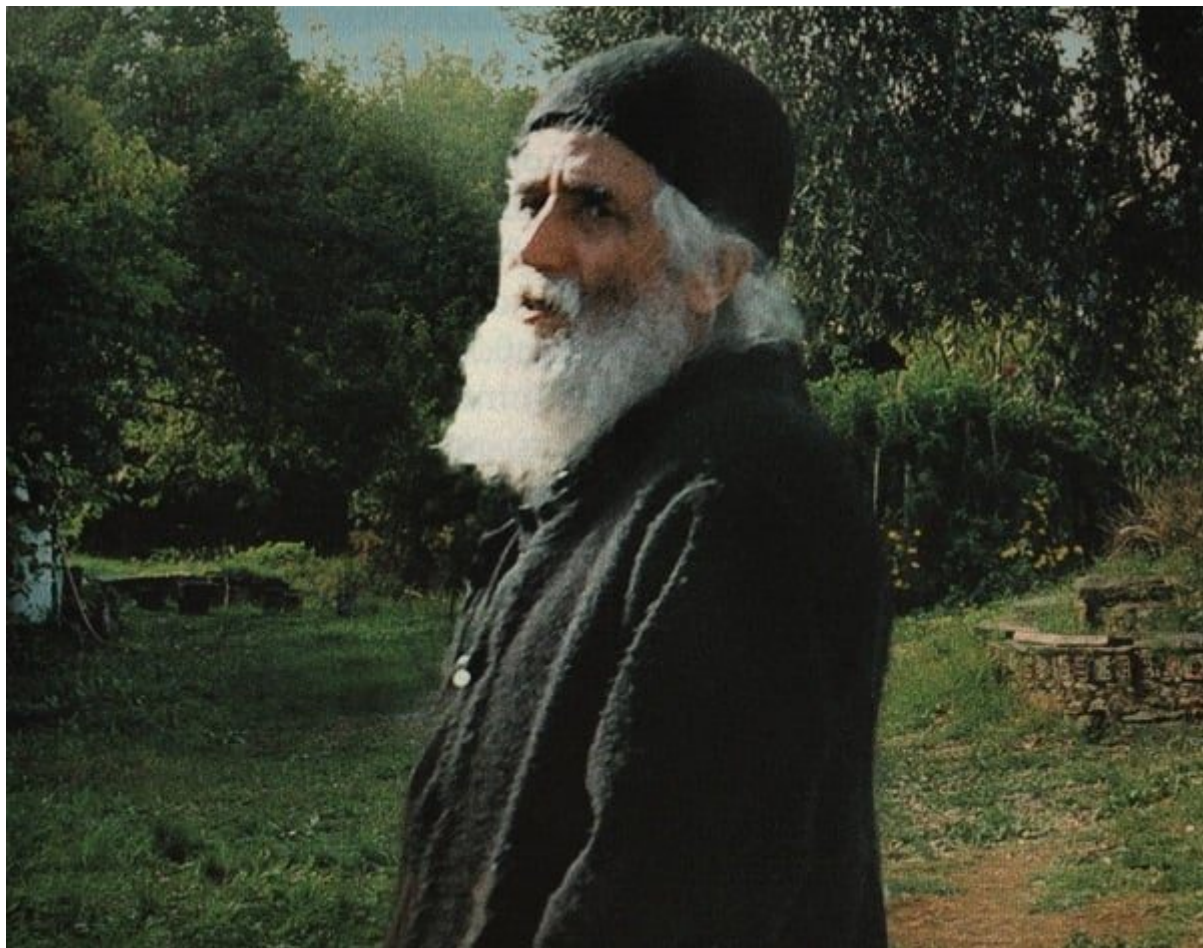

Άγιος Παΐσιος: Να ζητάμε ταπεινά το έλεος του Θεού για την διόρθωση μας!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

Γέροντα, όταν οι Πατέρες λένε ότι μετάνοια είναι να αποφασίση κανείς να μην ξανακάνει τα προηγούμενα αμαρτήματα και να λυπάται γι' αυτά, σημαίνει ότι διαρκώς πρέπει να τα θυμάται;

– Όχι, δεν θυμάται κάθε αμαρτία χωριστά, αλλά έχει συνέχεια την συναίσθηση της αμαρτωλότητός του. Μέχρις ενός σημείου πρέπει να σκέφτεται κανείς ένα σφάλμα του και ύστερα να ζητά ταπεινά το έλεος του Θεού και, αν δεν υπάρξη υπερηφάνεια, ο Θεός θα βοηθήση. Ιδίως όταν κάποιος είναι ευαίσθητος, καλύτερα είναι να ξεχνά παλιές αμαρτίες του, αφού έχουν τακτοποιηθή με την μετάνοια και την εξομολόγηση.

Μπορεί το ταγκαλάκι να του θυμίζη παλιές του αμαρτίες και να τον ζαλίζει με λογισμούς, για να του τρώη την ώρα και να τον περισπά από την προσευχή. Ένας

όμως που δεν είναι ευαίσθητος και βλέπει να γεννιέται μέσα του υπερηφάνεια, τότε καλά είναι να φέρνει στον νου του τις αμαρτίες του, για να ταπεινώνεται.

Γέροντα, μπορεί κάποιος να έχη συναίσθηση της αμαρτωλότητός του και να μην έχη μετάνοια;

– Ναι, αν δεν έχει ταπείνωση. Όταν στην μετάνοια ανακατεύεται ο εγωισμός, συνέχεια ο άνθρωπος σκέφτεται: «πώς το έκανα αυτό, πώς το είδαν οι άλλοι, τι ιδέα θα σχηματίσουν»; και βασανίζεται. Το «πώς το έκανα πάλι» και το «πώς κατήντησα» έχει εγωισμό· δεν έχει μετάνοια.

Πρέπει να καταλάβει ότι έσφαλε και να ζητήσει ταπεινά το έλεος του Θεού. «Θεέ μου, να πη, έσφαλα, συγχώρεσε με. Τέτοιος παλιάνθρωπος είμαι. Λυπήσου με. Αν δεν με βοηθήσης, χειρότερος μπορώ να γίνω, καλύτερος δεν μπορώ να γίνω. Μόνος μου δεν πρόκειται να διορθωθώ», και να προσπαθήσει να μην το ξανακάνει.

Πολλοί άνθρωποι που έσφαλαν και πόνεσαν, γιατί πλήγωσαν τον Θεό και όχι γιατί ξέπεσαν στα μάτια των ανθρώπων, άγιασαν.

Όταν κάποιος ζει κοσμικά και κόβει μετά τις σχέσεις του με το κοσμικό πνεύμα, έλκεται πολλές φορές από αυτό, χωρίς να το θέλει. Δεν πρέπει όμως να απογοητεύεται. Νομίζω, σ' αυτήν την περίπτωση, πρόοδος είναι και το ότι αρχίζει η καλή ανησυχία, που ελέγχει την ψυχή για τα σφάλματα που έκανε και για ό,τι έπρεπε να κάνει, αλλά δεν έκανε.

Σιγά-σιγά γίνεται μια πάλη, ταπεινώνεται ακουσίως ο άνθρωπος και απελπίζεται με την καλή απελπισία, δηλαδή απελπίζεται από το εγώ του. Τότε όλα τα αποδίδει στην Χάρη του Θεού και πιστεύει αληθινά εκείνο που είπε ο Κύριος: «Χωρίς έμου ου δύνασθε ποιείν ουδέν». Αν στην συνέχεια αλωνισθεί φιλότιμα, με πολλή ταπείνωση, ελπίζοντας στην παντοδυναμία του Θεού, ο Καλός Θεός θα τον ελεήσει.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου (νυν αγίου Παϊσίου), «Λόγοι γ', Πνευματικός αγώνας», έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης.

Πηγή: pemptousia.gr